অধ্যায় ১ : আধুনকি অসমীয়া গদ্য

অধ্যায় গাঁথনি

১.১ উদ্দশ্যে
১.২ পৰচিয়
১.৩ আধুনকি অসমীয়া গদ্য: সাধাৰণ আলোচনা
১.৩.১ বশৈষ্ট্য
১.৪ অধ্যায়টৰি পৰা আমি কি শকিলিোঁ
১.৫ অধকি জানবিলৈ
১.৬ অগ্ৰগতৰি খতয়িান
১.৭ আৰ্হি প্রশ্ন

১.১ উদ্দেশ্য

এই অধ্যায়টি অধ্যয়ন কৰি আপুনি—

- এই অধ্যায়টোৰ পৰা আপোনালোকে অসমীয়া গদ্যৰ উৎপত্তি আৰু ক্রমবিকাশ সম্পর্কে জানিব পাৰিব। ইয়াত অসমীয়া গদ্য সাহিত্যৰ বিকাশ আৰু বর্তমানৰ অৱস্থা সম্পর্কে সম্যক জ্ঞান লাভ কৰিব।
- আমাৰ আলোচ্য আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ সাধাৰণ আলোচনা আৰু বৈশিষ্ট্যৰ বিষয়ে জানিব পাৰিব।
- অৰুণোদই, জোনাকী, আৰাহন আৰু ৰামধেনু যুগৰ গদ্য সাহিত্যৰ অৱদান মূল্যায়ন কৰিব পাৰিব।

১.২ পৰিচয়

এই অধ্যায়টোে ''অসমীয়া গদ্য- ২'' শীৰ্ষক পাঠ্যবষিয়ৰ প্ৰথম অধ্যায়। ইয়াত আপোনালোকে আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ সাধাৰণ আলোচনা লাভ কৰিব। আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ সূচনা মূলতঃ অৰুণোদই যুগৰ পৰা হোৱা বুলি ধৰা হয়। ইংৰাজ শাসন, মছিনৰৌসকলৰ প্ৰচষ্টো আৰু পাশ্চাত্য শক্ষিাৰ প্ৰভাৱে অসমীয়া গদ্যক নতুন ৰূপ দান কৰিছিল। আনন্দৰাম ঢকেয়িাল ফুকন, হমেচন্দ্ৰ বৰুৱা, গুণাভৰিাম বৰুৱা আদি সাহত্যিকিসকলৰ হাতত আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ ভটেি সুদৃঢ় হয়। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী জোনাকী, আৱাহন আৰু ৰামধনেু যুগৰ মাজৰেে অসমীয়া গদ্য পৰপিক্বতা লাভ কৰে। বষিয়বস্তু, ভাষা আৰু প্ৰকাশভংগীত নতুনত্বৰ সংযোজন ঘটে। যুক্তবিাদ, মননশীলতা, বাস্তৱবাদ, সমাজচতেনা আৰু মানৱতাবাদ আধুনকি গদ্যৰ মূল ভেটি। বৰ্তমান অসমীয়া গদ্য এক সমৃদ্ধ, বচৈত্ৰ্যময় আৰু শক্তশিালী সাহত্যিধাৰা হচিাপে প্ৰতষ্ঠিতি।

ইয়াৰ পৰৱৰ্তী অধ্যায় কইেটাত কইেটমিান নৰ্িবাচতি অসমীয়া প্রবন্ধ অধ্যয়ন কৰবি পাব। ইয়াৰ জৰিয়তে আপোনালোকে আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ স্বৰূপ আৰু বশৈষ্ট্যিৰ লগত পৰিচিত হব।

১.৩ আধুনিক অসমীয়া গদ্য: সাধাৰণ আলোচনা

আধুনকি অসমীয়া গদ্য অসমীয়া সাহত্যিৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু শক্তশিালী ধাৰা। গদ্য হছেে মানুহৰ চন্তিা, অনুভূতি, অভজি্ঞতা প্রকাশৰ মাধ্যম। অসমীয়া গদ্যৰ ইতহিাস প্রাচীন কালৰ পৰা আৰম্ভ হ'লওে ইয়াৰ পূৰ্ণাংগ আৰু পৰণিত বকিাশ আধুনকি যুগতহে দখো যায়। ১৮২৬ চনৰ ইয়াণ্ডাবু সন্ধৰি পছিত অসমৰ ৰাজনতৈকি, সামাজকি, শক্ষৈকি আৰু সাংস্কৃতকি জীৱনত এক নতুন পৰৰিশেৰ সৃষ্টি হয়। এই পৰৰিৰ্ততি পৰৰিশেে অসমীয়া ভাষা-সাহত্যিৰ বকিাশত বশিষে ভূমকিা পালন কৰলি।

ইংৰাজ শাসনৰ ফলত পশ্চমিীয়া শক্ষিা, যুক্তবিাদ আৰু আধুনকি চন্তিাধাৰাৰ প্রৱৰ্শে ঘটে। একে সময়তে খ্ৰীষ্টান মছিনৰৌসকলে অসমীয়া ভাষাৰ প্রতি আগ্রহ প্রকাশ কৰি বভিন্নি গ্রন্থ ৰচনা, অনুবাদ আৰু প্রকাশৰ ব্যৱস্থা কৰ। তওেঁলোকৰ উদ্যোগত ১৮৪৬ চনত প্রকাশতি "অৰুণোদই'' আলোচনী আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ বকিাশৰ এক উল্লখেযোগ্য মাইলৰ খুঁটি। এই আলোচনীৰ মাধ্যমৰেে বজি্ঞান, ইতহিাস, ভূগোল, সমাজ, শক্ষিা আদি বভিন্নি বষিয়ক গদ্য ৰচনা প্রকাশ পায় আৰু অসমীয়া ভাষাই নতুন প্রকাশভংগী লাভ কৰ। অৰুণোদই যুগত আনন্দৰাম ঢকেয়িাল ফুকন, হমেচন্দ্ৰ বৰুৱা, গুণাভৰিাম বৰুৱা, লম্বোদৰ বৰা আদি লখেকে অসমীয়া গদ্যৰ সুদৃঢ় ভটেি স্থাপন কৰ। আনন্দৰাম ঢকেয়িাল ফুকনে জাতীয় চতেনা, শক্ষিা আৰু সমাজ সংস্কাৰৰ বষিয় গদ্যৰ মাধ্যমৰেে প্রকাশ লাভ কৰ। হমেচন্দ্ৰ বৰুৱাই ব্যাকৰণ, অভধিান, ব্যংগ সাহত্যি আৰু সমাজ সংস্কাৰমূলক ৰচনাৰ জৰয়িতে অসমীয়া গদ্যক নতুন গতি প্রদান কৰ। গুণাভৰিাম বৰুৱাই নাটক, জীৱনী আৰু সামাজকি বষিয়ক ৰচনাৰ মাধ্যমৰেে গদ্য সাহত্যিক সমৃদ্ধ কৰ। তওেঁলোকৰ ৰচনাৰ মাজদেয়িইে সংস্কৃতানুৰাগ বৰ্ণবন্যিাস, যতচিহ্ন, মুক্ত শব্দৰ ব্যৱহাৰ, অলংকাৰ, লয়যুক্ত গদ্যৰীতি, ব্যংগাত্মক গদ্যৰীতি, পৰমিতি ভাষা শলৈীয়ে অসমীয়া গদ্যক সমৃদ্ধ কৰলি।

পৰৱৰ্তী সময়ত অসমীয়া ভাষা সাহত্যিৰ চাবকিাঠী গ্রহণ কৰছিলি কলকিতাত পঢ়বিলৈ যোৱা অসমীয়া ছাত্ৰৰ সৌজন্যত গঠতি ''অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি সাধনী সভা" আৰু তাৰ মুখপত্র ''জোনাকী"য়ে। ১৮৮৯ চনত প্রকাশতি জোনাকী আলোচনীক কন্দ্রে কৰি অসমীয়া সাহত্যিত ৰোমাণ্টকি ভাবধাৰা, জাতীয়তাবাদ আৰু আধুনকি সাহত্যিকি চতেনা বকিশতি হয়। এই যুগৰ মুখ্য সাহত্যিকিসকলৰ ভতিৰত লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱা, পদ্মনাথ গোহাঞবিৰুৱা, হমেচন্দ্ৰ গোস্বামী, ৰজনীকান্ত বৰদলৈ, সত্যনাথ বৰা আদি উল্লখেযোগ্য। তওেঁলোকৰ ৰচনাত গদ্য অধকি পৰণিত, শল্পিসম্মত আৰু সাহত্যিকি ৰূপ লাভ কৰ। লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱাই হাস্য-ব্যংগ, সমালোচনা, জীৱনী, প্রবন্ধ আদৰি মাধ্যমৰেে অসমীয়া গদ্যক এক অভনিৱ ৰূপ দয়ি। তওেঁৰ ভাষা আছলি সজীৱ, প্রাঞ্জল, ৰসাল আৰু জতুৰা ঠাঁচৰেে সমৃদ্ধ। মানৱতাবোধ, দশেপ্রমে, ঐতহি্য চতেনা, ইতহিাস চতেনা,

সংস্কাৰমূলক ভাৱধাৰা বজেবৰুৱাৰ সাহত্যিৰ মূল উপজীব্য। পদ্মনাথ গোহাঞবিৰুৱাই যুক্তনিষ্ঠ আৰু বশ্লিষেণধৰ্মী গদ্যৰীতৰি বকিাশ ঘটায়। ৰজনীকান্ত বৰদলয়ৈে উপন্যাস সাহত্যিৰ মাধ্যমৰেে গদ্যৰ প্ৰকাশভংগীক অধকি শক্তশিালী কৰি তোলে। আকৌ গল্প, উপন্যাস আৰু প্ৰৱন্ধ ৰচনাৰে প্ৰতষ্ঠিতি শৰ□ চন্দ্ৰ গোস্বামীৰ চত্রিধৰ্মী বৰ্ণনা, অলংকাৰৰ সঘন প্ৰয়োগ, ঘৰুৱা কথনভঙ্গীৰ বহুল প্ৰয়োগে গোস্বামীৰ গদ্যৰীতকি সুকীয়া ৰূপত গঢ়ি তুলছিে। জোনাকী যুগৰ আন এজন গদ্যকাৰ হ'ল আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা। তওেঁ ইংৰাজী-সংস্কৃত ভাষাৰ উদ্ধৃতৰি সমাৱশেৰেে নজিস্ব গদ্যশলৈীক সৃষ্টি কৰলি। পোনপটীয়া, নৰিালঙ্কাৰ ভাষাৰে গদ্যৰচনা কৰা জোনাকী যুগৰ আন দুজন গদ্যকাৰ কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য আৰু কনকলাল বৰুৱাৰ অৱদান যথষ্টে।

জোনাকী যুগৰ পছিত আৱাহন যুগ আৰু ৰামধনেু যুগে অসমীয়া গদ্য সাহত্যিক অধকি পৰপিুষ্ট কৰ। এই সময়ত বাস্তৱৰবাদ, সমাজচতেনা, মানৱতাবাদ আৰু আধুনকি চন্তিাধাৰাই সাহত্যিত গুৰুত্ব লাভ কৰ। স্পষ্ট চন্তিা আৰু মননশীল ভাৱক আধাৰ হচিাপে লৈ সাৱলীল প্ৰকাশভংগীৰে ত□সম, তদ্ভৱ, জতুৱা ঠাঁচ আৰু প্ৰবাদ-প্ৰবচন, ফকৰা, ঘৰুৱা শব্দ, ঠায়ে ঠায়ে দশেী- বদিশেী আদি শব্দক স্থান দি এক স্বকীয় গদ্যশলৈী সৃষ্টি কৰলি। এই সময়ছোৱাত নগনেদ্ৰ নাৰায়ণ চৌধুৰী, দবৈচন্দ্ৰ তালুকদাৰ, দীননাথ শৰ্মা, লক্ষ্মীনাথ ফুকন, লক্ষ্মীধৰ শৰ্মা, হলৰিাম ডকো, ত্ৰলৈোক্যনাথ গোস্বামী, ৰমা দাশ, কৃষ্ণ ভূঞা, বণেুধৰ শৰ্মা, বাণীকান্ত কাকতি, কৃষ্ণকান্ত সন্দকিৈ, জ্যোতপ্ৰিসাদ আগৰৱালা আদি সাহত্যিক সকলৰ ৰচনাই অসমীয়া গদ্য সাহত্যিৰ ক্ষত্রেখনত এক পৰপিূৰ্ণতা প্ৰদান কৰলি।

দ্বতিীয় বশ্বিযুদ্ধ আৰু ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনে সমাজ-ৰাজনীতিৰ লগতে বৌদ্ধকি জগতখনতোে আলোড়ণ সৃষ্টি কৰলি। সইে সময়চোৱাত প্ৰকাশতি ''ৰামধনেু আলোচনী"ত (১৯৫০) অসমীয়া সাহত্যিৰ আধুনকিতাৰ সুচনা হয়। ৰামধনেু যুগৰ মূল চালকি শক্তি হচিাপে পৰচিতি গদ্যকাৰসকল হ'ল - বীৰনেদ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, চয়েদ আব্দুল মালকি, হতিশে ডকো, যোগশে দাস, মহমি বৰা, মহশ্বেৰ নওেগ, নৱকান্ত বৰুৱা, সৌৰভকুমাৰ চলহিা, ভবনেদ্ৰ নাথ শইকীয়া, হোমনে বৰগোহাঞি, মহনেদ্ৰ বৰা, লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী, লীলা গগৈ, মামণি ৰয়ছম গোস্বামী, নগনে শইকীয়া, নৰ্মিল প্ৰভা বৰদলৈ, নৰ্মিপমা বৰগোহাঞি, মদেনিী চৌধুৰী, পদ্ম বৰকটকী, দবেনেদ্ৰনাথ আচাৰ্য, প্ৰফুল্ল দত্ত গোস্বামী, হীৰনে গোহাঁই, কালৰিাম মধেি, হমে বৰুৱা, তীৰ্থনাথ শৰ্মা, ভবানন্দ দত্ত আদি। এই লখেকসকলে নতুন বষিয়বস্তু আৰু কলা-কৌশলৰ সংযোগ কৰি অসমীয়া গদ্য সাহত্যিৰ পৰধিকি ঐশ্বৰ্যশালী কৰি তুললি। ''ৰামধনেু''ৰ সময়ত গল্প, উপন্যাস, প্ৰৱন্ধ, অনুবাদ সাহত্যি, সমালোচনা সাহত্যি, জীৱনীমূলক ৰচনা আদি সকলো ক্ষত্রেত অভনিৱত্বৰ সূচনা হয়।

সাম্প্ৰতকি যুগত অসমীয়া গদ্যই বশ্বিায়ন, নগৰীয়া জীৱন, নাৰী চতেনা, জাতগিত সমস্যা, পৰৱিশে সংকট, বজি্ঞান আৰু প্ৰযুক্তৰি প্ৰভাৱ আদি বভিন্নি বষিয়ক অন্তৰ্ভুক্ত কৰছি। অৰূপা পটংগীয়া কলতিা, ৰীতা চৌধুৰী, অনুৰাধা শৰ্মা পূজাৰী, গোবনিদ প্ৰসাদ শৰ্মা, য়ছে দৰজে ঠংছি, ইমৰাণ শ্বাহ, অৰুণ শৰ্মা, প্ৰৱীণা শইকীয়া, ফণীন্দ্ৰকুমাৰ

দৰে চৌধুৰী, বপিুল খাটনয়িাৰ, পৰাগ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য, মনোজ গোস্বামী, আলি হাইদৰ, দবেব্রত দাস, হৰকৃষ্ণ ডকো আদি সাহত্যিকি আধুনকি গদ্যক অধকি বচৈত্ব্যময় কৰি তুলছি। এই সময়ছোৱাত অসমীয়া গদ্যই বাস্তৱধৰ্মী, তীব্ৰ সমাজ চতেনাযুক্ত, মননশীল, যুক্তনিষ্ঠি আৰু সাৱলীল শব্দৰে পৰপিূৰ্ণ বৰ্ণাঢ্য ৰূপ লাভ কৰে। সময়ৰ সোঁতত আগবাঢ়ি অসমীয়া গদ্যই পৰসিৰ, বষিয়বস্তু, গুণগত মান আৰু ভাষকি ক্ষত্রেত নৱ নৱ ৰূপ ধাৰণ কৰছি।

সামগ্ৰকিভাৱে আধুনকি অসমীয়া গদ্যই প্ৰাচীন ঐতহি্য আৰু আধুনকি চন্তিাধাৰাৰ সমন্বয় ঘটাই এক সমৃদ্ধ সাহত্যিকি ধাৰা হচিাপে প্ৰতষ্ঠিা লাভ কৰছি। বষিয়বস্তু, ভাষা, আঙ্গকি আৰু প্ৰকাশভংগীৰ ক্ষত্রেত আধুনকি অসমীয়া গদ্যই এক বশিষে উচ্চতা স্পৰ্শ কৰবিলৈ সক্ষম হছে। শষেত ক'ব পাৰি, অৰুনোদইৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বৰ্তমানলৈ হোৱা বভিন্নি পৰবিৰ্ততি ৰূপ অনুসৰণ কৰি অসমীয়া গদ্যই আজৰি সমৃদ্ধশিালী তথা বচৈত্ব্যপূৰ্ণ অৱস্থা লাভ কৰছি।

W অগ্রগতি নৰীক্ষণ

প্রশ্ন নং ১ : প্ৰথম অসমীয়া আলোচনীখনৰ নাম কি?

.....

....

প্রশ্ন নং ২ : "অসমীয়া ভাষাৰ উন্নতি সাধনী সভা"ৰ মুখপত্ৰৰ নাম কি আৰু কিমান চনত প্রকাশ হৈছিল?

.....

১.৩.১ বশৈষ্ট্যি

অসমীয়া সাহিত্যৰ আধুনিক অসমীয়া গদ্য এক সমৃদ্ধ আৰু বিকশিত ৰূপ। সমাজ, সংস্কৃতি, শিক্ষা, বিজ্ঞান আৰু ৰাজনৈতিক পৰিৱেশৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে অসমীয়া গদ্যয়ো নতুন নতুন বৈশিষ্ট্য লাভ কৰিছে। আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ বিষয়বস্তু, ভাষা, আঙ্গিক আৰু প্রকাশভংগীত বিশেষ পৰিৱৰ্তন পৰিলক্ষিত হয়। তলত ইয়াৰ প্রধান বৈশিষ্ট্যসমূহ আলোচনা কৰা হ'ল—

আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য হৈছে সৰল, স্বাভাৱিক আৰু প্রাঞ্জল ভাষাৰ ব্যৱহাৰ। মধ্যযুগীয় গদ্যত সংস্কৃত ভাষাৰ প্রভাৱ অধিক আছিল যদিও আধুনিক যুগত ভাষা ক্রমে জনসাধাৰণৰ ওচৰ চাপি আহে। লেখকসকলে জটিল শব্দ আৰু কৃত্রিম বাক্য গঠনৰ পৰিৱৰ্তে সহজ-সৰল ভাষাৰ জৰিয়তে নিজৰ বক্তব্য প্রকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। ফলত গদ্য অধিক বোধগম্য, সাবলীল আৰু গ্রহণযোগ্য হৈ উঠে।

এই গদ্যত যুক্তিনিষ্ঠতা আৰু মননশীলতাৰ বিশেষ গুৰুত্ব দেখা যায়। আধুনিক শিক্ষাৰ প্রসাৰ, বিজ্ঞানিক চিন্তাধাৰা আৰু পাশ্চাত্য চিন্তাধাৰাৰ প্রভাৱত সাহিত্যত যুক্তি আৰু বিশ্লেষণৰ

স্থান বৃদ্ধি পায়। লেখকসকলে বিষয়বস্তু উপস্থাপনত তথ্য, যুক্তি আৰু গভীৰ চিন্তাৰ আধাৰ হিচাপে লয়। বিশেষকৈ সমালোচনা সাহিত্য, প্ৰবন্ধ সাহিত্য আৰু গৱেষণামূলক ৰচনাত এই বৈশিষ্ট্য অধিক স্পষ্ট। বাণীকান্ত কাকতি, হীৰেন গোহাঁই, ডিম্বেশ্বৰ নেওগ আদিৰ গদ্যত এই মননশীল ধাৰা সুস্পষ্টভাৱে পৰিলক্ষিত হয়।

আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ আন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ বৈশিষ্ট্য হৈছে বাস্তৱ জীৱনৰ চিত্ৰণ। সাহিত্যত কল্পনা, পৌৰাণিক কাহিনী আৰু বিষয়বস্তু থাকিলেও আধুনিক যুগত লেখকসকলে সমাজৰ বাস্তৱ সমস্যাসমূহ প্ৰতিফলনত অধিক গুৰুত্ব দিয়ে। দাৰিদ্ৰ্য, সামাজিক বৈষম্য, শোষণ, নৈতিক অৱক্ষয়, ৰাজনৈতিক সংকট আদি বিষয় বাস্তৱধৰ্মী ৰূপত উপস্থাপিত হয়। ইয়াৰ ফলত গদ্য সাহিত্য জীৱনৰ অধিক ওচৰ চাপি আহে আৰু পাঠকৰ মনত গভীৰ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। মানৱীয় মূল্যবোধৰ সমান্তৰালে সমাজৰ বিভিন্ন অসংগতি, কুসংস্কাৰ, নাৰী নিৰ্যাতন, জাতিভেদ প্ৰথা আদি বিষয়ৰ ওপৰত লেখকসকলে সচেতনভাৱে কলম ধৰে। সাহিত্যৰ জৰিয়তে সমাজক সজাগ আৰু সচেতন কৰাৰ প্ৰচেষ্টা লক্ষ্য কৰা যায়। আনন্দৰাম ঢেকিয়াল ফুকন, গুণাভিৰাম বৰুৱা, হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা আদি সাহিত্যিকে সমাজ সংস্কাৰৰ উদ্দেশ্যে বহু গদ্য ৰচনা কৰিছিল। এই সমাজমুখী মনোভাৱ আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ এক উল্লেখযোগ্য বৈশিষ্ট্য।

আধুনিক অসমীয়া গদ্যত জাতীয় চেতনা, স্বদেশপ্ৰেম আৰু ভাষাপ্ৰেমৰ এক শক্তিশালী ধাৰা দেখা যায়। বিশেষকৈ জোনাকী যুগত অসমীয়া জাতিসত্তা, ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি গভীৰ অনুৰাগ সাহিত্যত প্ৰকাশ পায়। লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, পদ্মনাথ গোহাঞিবৰুৱা, সত্যনাথ বৰা আদি সাহিত্যিকে অসমীয়া জাতিৰ গৌৰৱময় ঐতিহ্য, সংস্কৃতি আৰু ইতিহাসক সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। এই জাতীয় চেতনাই অসমীয়া গদ্যক এক নতুন দিশ প্ৰদান কৰিছিল।

আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ ভাষা সাৱলীল। লেখকে বিষয়ৰ সংগতি ৰাখি, তৎসম, অৰ্ধতৎসম শব্দ, ভাষাৰ বিভিন্ন ৰূপ, প্ৰবচন, জতুৱা ঠাঁচ, চুটি-দীঘল বাক্যৰ ব্যৱহাৰ কৰিছে। ৰচনাৰ মাজে মাজে সংস্কৃত, ইংৰাজী আদি বাক্যাংশৰ প্ৰয়োগেৰে পূৰ্বৱৰ্তী একঘেয়ামী ৰচনাৰ পৰা মুক্ত কৰি পাঠকক নতুন স্বাদ দিবলৈ সক্ষম হৈছিল। ফলত অসমীয়া ভাষাৰ প্ৰকাশ ক্ষমতা বৃদ্ধি পাইছে আৰু গদ্য অধিক সমৃদ্ধ, শক্তিশালী আৰু অৰ্থবহ হৈ উঠিছে।

সামগ্ৰিকভাৱে আধুনিক অসমীয়া গদ্য হৈছে অসমীয়া সাহিত্যৰ এক পৰিপক্ক আৰু শক্তিশালী ধাৰা। সৰল ভাষা, যুক্তিবাদী চিন্তা, বাস্তৱবাদ, সমাজচেতনা, জাতীয়তাবাদ, মানৱতাবাদ, ভাষাৰ সমৃদ্ধি আৰু বিষয়বস্তুৰ বৈচিত্ৰ্যই ইয়াক অনন্য মৰ্যাদা প্ৰদান কৰিছে। যুগে যুগে বিভিন্ন সাহিত্যিকৰ অৱদানত সমৃদ্ধ হোৱা আধুনিক অসমীয়া গদ্য আজিও নতুন চিন্তা, নতুন অভিজ্ঞতা আৰু নতুন প্ৰকাশভংগীৰে ক্ৰমাগতভাৱে বিকশিত হৈ আছে।

W অগ্ৰগতি নিৰীক্ষণ

প্রশ্ন নং ৩ : আৱাহন আলংোচনী কংোন বছৰত প্ৰকাশতি হছৈলি ?

.....
.....

প্ৰশ্ন নং ৪ : ৰামধনু যুগৰ দুজন বশিষ্টি গদ্যকাৰৰ নাম লখিক।

....
.....
.....

2 ১.৪ অধ্যায়টিৰ পৰা আমি কি শিকিলোঁ

- অসমীয়া গদ্যৰ ইতহিাস আদ িযুগ, মধ্য যুগ আৰু আধুনকি যুগ— এই তনিটিা স্তৰত বভিক্ত। মন্ত্র সাহত্যি, অংকীয়া নাট, ভট্টদৱেৰ গদ্য, বুৰঞ্জী আৰু চৰতি পুথ িআদিয়ে অসমীয়া গদ্যৰ প্ৰাথমকি বকিাশত অৱদান আগবঢ়াইছ। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত ইংৰাজ শাসন, মছিনৰৌসকলৰ প্ৰচষ্টো আৰু পাশ্চাত্য শক্ষিাৰ প্ৰভাৱে অসমীয়া গদ্যক নতুন ৰূপ দান কৰিলে।
- অৰুণংোদই আলংোচনীৰ প্ৰকাশে আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ বকিাশত নতুন যুগৰ সূচনা কৰিলে।

  আনন্দৰাম ঢকেয়িাল ফুকন, হমেচন্দ্ৰ বৰুৱা আৰু গুণাভৰিাম বৰুৱাই আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ ভটেি সুদৃঢ় কৰিলে।
- জংোনাকী যুগত অসমীয়া গদ্যই সাহত্যিকি পৰপিক্বতা লাভ কৰে আৰু জাতীয় চতেনা, ৰংোমাণ্টকিতা আৰু বশি্লষেণধৰ্মী চন্তিাৰ বকিাশ ঘট। লক্ষ্মীনাথ বজেবৰুৱা, পদ্মনাথ গংোহাঞবিৰুৱা, ৰজনীকান্ত বৰদলৈে আদ িসাহত্যিকিে অসমীয়া গদ্যক সমৃদ্ধ আৰু শক্তশিালী কৰ িতংোল।
- আৱাহন আৰু ৰামধনু যুগে অসমীয়া গদ্যত বাস্তৱবাদ, আধুনকিতা আৰু নতুন চন্তিাধাৰাৰ সংযংোজন ঘটায়। আধুনকি অসমীয়া গদ্যৰ মূল বশৈষ্ট্যি হছৈে সৰল ভাষা, যুক্তনিষ্ঠিতা, বাস্তৱবাদ, সমাজচতেনা, মানৱতাবাদ আৰু বষিয়বস্তুৰ বচৈত্র্যিতা।
- সময়ৰ লগে লগে অসমীয়া গদ্যই নতুন নতুন বষিয়, চন্তিাধাৰা আৰু প্ৰকাশভংগী গ্ৰহণ কৰ িবৰ্তমান এক সমৃদ্ধ আৰু পৰপিক্ব সাহত্যি ধাৰা হচিাপে প্ৰতষ্ঠিা লাভ কৰছি।

O ১.৫ অধিক জানিবলৈ

কংোঁৱৰ, অপৰ্ণা (সম্পা) (২০১৬); *আধুনকি অসমীয়া গদ্যশলৈী;* বনলতা।

বৰা, লীলাৱতী শইকীয়া (২০০৭); *সাহত্যি আৰু সাহত্যিকিৰ ভাষা;* ষ্টুডন্টেচ্ ষ্ট'ৰচ্।

বৰা, লীলাৱতী শইকীয়া (২০১৩); *আধুনিক অসমীয়া গদ্য (প্ৰথম খণ্ড);* সাহিত্য অকাডমী।

বৰুৱা, বিৰিঞ্চি কুমাৰ(২০২১); *কথা-সাহিত্য;* বনলতা।

ভূঞা, স্মৃতিৰেখা (২০১০); *অসমীয়া গদ্যৰীতি 'জোনাকী'ৰ পৰা 'ৰামধেনু'লৈ;* বৃষ্টি প্ৰকাশক।

শৰ্মা, মদন (সম্পা) (২০১৯); *অসমীয়া গদ্য: আধুনিক যুগ (১৯৪৫-২০০০);* সাহিত্য অকাদমী।

শৰ্মা, সত্যেন্দ্ৰনাথ (২০০৬); *অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত;* সংগীমাৰ প্ৰকাশ।

শৰ্মা, হেমন্তকুমাৰ (২০১৩); *অসমীয়া সাহিত্যত দৃষ্টিপাত;* বীণা লাইব্ৰেৰী।

শৰ্মাদলৈ, হৰিনাথ (১৯৯২); *অসমীয়া সাহিত্যৰ গতিপথ;* পদ্মপ্ৰিয়া লাইব্ৰেৰী।

শৰ্মাদলৈ, হৰিনাথ; (২০১৫); *সাহিত্য প্ৰৱেশ;* পদ্মপ্ৰিয়া লাইব্ৰেৰী।

শাস্ত্ৰী, বিশ্বনাৰায়ণ (অনু. আৰু সম্পা.) (২০১০); *সাহিত্য-দৰ্পণ,* শৰাইঘাট প্ৰকাশন।

K ১.৬ অগ্ৰগতিৰ খতিয়ান

১ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : অৰুণোদই (১৮৪৬)

২ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : জোনাকী, ১৮৮৯ চনত প্ৰকাশ হৈছিল।

৩ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : ১৯২৯ চনত।

৪ নং প্ৰশ্নৰ উত্তৰ : বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য আৰু চৈয়দ আব্দুল মালিক।

M ১.৭ আৰ্হি প্ৰশ্ন

ক) বস্তুধৰ্মী প্ৰশ্ন

তলত দিয়া প্ৰশ্নসমূহৰ উত্তৰ লিখক–

প্ৰশ্ন ১: জোনাকী যুগৰ ত্ৰিমূৰ্তি কোন?

প্ৰশ্ন ২: আধুনিক অসমীয়া গদ্যত কি কি চিন্তাধাৰাৰ প্ৰভাৱ দেখা যায়?

প্ৰশ্ন ৩: আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ সূচনা কোন যুগৰ পৰা হোৱা বুলি ক'ব পাৰি?

খ) চুটি প্ৰশ্ন (১৫০ শব্দৰ ভিতৰত উত্তৰ লিখক)

প্ৰশ্ন ১: মিছনাৰীসকলৰ প্ৰচেষ্টাই কেনেদৰে অসমীয়া ভাষা পুনৰুজ্জীৱিত কৰাত সহায় কৰিছিল? বিশ্লেষণ কৰা।

প্ৰশ্ন ২: আধুনিক অসমীয়া গদ্যত বাস্তৱবাদৰ প্ৰভাৱ কেনেধৰণৰ আছিল?

প্ৰশ্ন ৩: আধুনিক অসমীয়া গদ্যৰ উদ্ভৱ আৰু বিকাশৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা

প্ৰশ্ন ৪: আধুনিক অসমীয়া গদ্যত সমাজচেতনা আৰু মানৱতাবাদৰ প্ৰকাশ আলোচনা কৰা।

গ) ৰচনাধৰ্মী প্ৰশ্ন (৩০০-৫০০ শব্দৰ ভিতৰত উত্তৰ লিখক)

প্রশ্ন ১ : সাম্প্রতিক যুগত অসমীয়া গদ্য সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্য আৰু পৰিসৰৰ পৰিৱৰ্তন বিশ্লেষণ কৰা।

প্রশ্ন ২: ঊনবিংশ শতিকাৰ পৰা বর্তমান সময়লৈকে অসমীয়া গদ্য সাহিত্যৰ উৎপত্তি, বিকাশ আৰু বিভিন্ন যুগ (অৰুণোদই যুগ, জোনাকী যুগ, আৰাহন যুগ, ৰামধেনু যুগ আৰু সাম্প্রতিক যুগ)ৰ বৈশিষ্ট্য, প্রধান সাহিত্যিকসকলৰ অৱদান আৰু গদ্যৰীতিত হোৱা পৰিৱৰ্তনসমূহ আলোচনা কৰা।